

část třetí **Zlobení**

Školní rok není pouze doba plná utrpení pro žáky. Vlastně kdybyste se zeptali Vojty, co má ve škole rád, vyjmenoval by docela dost věcí. Třeba tělocvik, výtvarku a matematiku. Také dobu ráno před prvním zvoněním, velkou přestávku, oběd a cestu domů ze školy s bráchou.

Potom by byla také dlouhá řada věcí, které nemá rád, ani nerad: třeba přírodověda a dějepis. Také mléko, které dostávají ke svačině. Mléko je Vojtovi na rozdíl od Petra úplně fuk. Vypije ho a je mu úplně jedno, jakou má příchuť.

Až nakonec přijdou věci, které Vojta ve škole rád nemá: čeština, hudebka a náboženství. A také svačiny. Maminka mu pravidelně připlácla na sebe dva tlusté krajíce chleba a do nich vložila salám nebo sýr a nakrájená rajčata, okurky nebo plátky salátu. Musela se pořádně otevřít pusa, aby se do ní takové sousto vešlo, a Vojta si nebyl jistý, jak přitom vypadá. Představoval si, že legračně.

Hudebku neměl rád Vojta proto, že neuměl zpívat. Paní učitelka je sice neznámkovala jenom ze zpěvu, ale také z hudební nauky, ale Vojta uvažoval takhle: K čemu mi bude v životě, že poznám půlovou notu od čtvrtové, když nikdy nebudu zpívat? Tak nosil z hudebky v žákovské knížce i trojky. Protože ho nebavilo učit se něco, co ne-

chtěl nikdy používat. Stokrát už to vysvětloval tatínkovi. Tatínek mu na to už ale stokrát řekl, že to patří ke „všeobecnému vzdělání“ a basta. Jenže už nevysvětlil, k čemu je člověku v životě takové „všeobecné vzdělání“ dobré.

A náboženství? Náboženství ani nemohlo za to, že ho Vojta zrovna nemiloval. Za prvé ho měli až odpoledne po obědě, takže nemohl jít domů s Petrem. Za druhé jich chodilo jen deset dětí. Vojta se nějak necítil dobře, když si udělali v rohu malý kroužek ze židlí a zbytek třídy zůstal úplně prázdný. Divně se tam rozléhal hlas paní učitelky a sama paní učitelka byla zvláštní. Nechodila nikdy do sborovny, protože učila jenom náboženství a tak chodila do školy jen v úterý a ve čtvrtek odpoledne. Letos dostali novou. Vojta ji znal z kostela. Jmenovala se Martina a byla mladá. Mluvila dost tiše a dovolila jim hodně věcí: sedět vedle sebe, jak kdo chtěl, nehlásit se, když chtěli něco říct, a taky jí mohli tykat.

Náboženství začalo až v říjnu. Ale hned od první hodiny se ve Vojtovi spojila ta špatná nálada, že nemůže po obědě domů s bráchou, s tím, že si Martina nechá všechno líbit. Začal jí to dávat najevo. Když seděli v kruhu, začal přebíhat na nová místa, poškleboval se na holky, běhal schválně pořád otevíral a zavíral okno a vrchol byl, když začal po Martině opakovat každé slovo. Třeba Martina

řekla: „Bůh nás má rád.“ Vojta na to nahlas: „Bůh nás má rád.“ Martina: „Vojto, přestaň!“ Vojta: „Vojto, přestaň!“ Martina: „Vážně, už toho mám dost!“ Vojta: „Vážně, už toho mám dost!“

Byl zvědavý, jak si s ním Martina poradí a Martina ho opravdu překvapila. Vstala, vzala si beze slova jeho aktovku, vyndala z ní žákovskou knížku a napsala do ní: V hodině náboženství dnes Vojta vykřikoval, choval se drze a narušoval výuku.

Vojta zkoprněl. Jednak za poznámky byl u nich týdenní zákaz počítače, jednak mu došlo, že tentokrát to opravdu přehnal. Viděl, že se Martině třese ruka, když to píše a slyšel, že se jí třese hlas, když říkala: „A v neděli po kostele to tvoje zlobení proberu s maminkou.“ Vojta seděl do konce hodiny jako zařezaný. Jak se mohl nechat tak unést? Zapomněl, že se přece nechtěl nikomu vysmívat? Teď se budou trápit všichni: on, maminka a konec konců i Martina, když se jí z toho třese ruka. Byl tak zabraný do svých úvah, že ani neslyšel, že se ho Martina na něco ptá.

„No, prosím, milostpán se urazil!“ okomentovala to. Neurazil, spíš se mu chtělo brečet. Ale uznejte, copak se může kluk rozbrečet? Tak zatnul zuby a předstíral, že se urazil, aby se ho už nikdo na nic neptal.

Pro přemýšlivé hlavy

Čím to je, že se někomu ve škole líbí a někomu ne? Má to něco společného s učením? Se známkami? Nebo s něčím jiným? Musí se vůbec ve škole všem líbit?

Chodíš také do náboženství jako Vojta? Baví tě to? Proč ano a proč ne?

Zlobil Vojta nebo ne? Čím to je, že děti zlobí? Mohou zlobit i dospělí?

Zkus se zeptat

Zeptej se někoho z rodičů nebo prarodičů, jestli zlobili. Možná ti také povyprávějí jak, proč a co jim pomohlo, aby zlobit přestali.

Zkus pokus

Pozoruj, kdo ve škole nebo v náboženství zlobí. Zkus se ho/jí zeptat nebo vypátrat, čím to je.

Co myslíš, že by mu/jí pomohlo, aby přestal/a zlobit?

Zajímá tě ještě něco, o čem Vojta přemýšlel? Jestli ano, zeptej se někoho, koho znáš a s kým by sis o tom mohl povídat.

Chceš vědět, jak to dopadlo? Počkej na čtvrtý díl!

Tvoje babička Ludmila

